

Uitgifte

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 27 oktober 2017
Rolnummer 2017/AR/15

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Brugge

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000959607-0001-0006-01-01-1

FEDERALE PENSIOENDIENST, openbare instelling, met zetel te 1060 BRUSSEL, Zuidertoren 3,
appellant,
vertegenwoordigd door mr. Corine VANDENBERGHE, advocaat te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147,

tegen

Heer F., wonende te X, geïntimeerde, niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

* * *

Gelet op de stukken van het dossier van de rechtspleging en inzonderheid op het eensluidend verklaarde afschrift van het op tegenspraak gewezen eindvonnis van kamer R6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Roeselare, d.d. 21 december 2016 (A.R. nr. 15/1221/A), dat door de griffier aan de partijen ter kennis werd gebracht bij gerechtsbrief van 26 december 2016.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, op 20 januari 2017 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Brugge.

1. De feiten

Bij schrijven van 16 juni 2015 liet de appellant aan de geïntimeerde weten dat “zijn pensioenrechten werden herberekend ingevolge het uitoefenen van een beroepsactiviteit”. Hij had 33.755,18 euro teveel ontvangen en hij werd verzocht om dit bedrag terug te betalen.

De appellant hield voor dat de geïntimeerde, geboren op 28 september 1951 (dus pas 65 jaar wordend in 2016), die sinds 1 februari 2013 een rustpensioen overeenstemmend met een loopbaan van 45/45 genoot, in 2013 en 2014 inkomsten had genoten die het toegelaten grensbedrag met meer dan 25 % overschreden. Zijn rustpensioen werd voor de beide jaren geschorst.

2. De procedure in eerste aanleg

Bij verzoekschrift, op 15 september 2015 ter griffie van de arbeidsrechtbank Kortrijk, afdeling Roeselare, neergelegd, stelde de geïntimeerde beroep in tegen de beslissing van de appellant van 16 juni 2015.

In zijn conclusie, op 5 februari 2016 ter griffie van de arbeidsrechtbank neergelegd, vroeg de appellant dat de vordering ontvankelijk doch ongegrond zou verklaard worden. Hij stelde een tegenvordering in en vroeg dat de geïntimeerde zou veroordeeld worden tot het terugbetalen van 33.755,18 euro, mits aftrek van de “reeds betaalde afkortingen”.

┌ PAGE 01-00000959607-0002-0006-01-01-4 ┐

Bij tussenvonnissen, op 18 mei 2016 op tegenspraak gewezen door kamer R 6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Roeselare, werden de vorderingen ontvankelijk verklaard. De debatten werden ambtshalve heropend om de partijen toe te laten een standpunt in te nemen omtrent “het nagestreefde doel van de leeftijdsvoorwaarde in het vroegere artikel 64, § 4 van het KB 22 (lees: 21) december 1967, en de mate waarin deze leeftijdsvoorwaarde redelijkerwijze passend en noodzakelijk was om het door de overheid nagestreefde doel te bereiken”. De beslissing over de gerechtskosten werd aangehouden.

De eerste rechter oordeelde inzonderheid:

- dat artikel 64, § 2 van het KB van 21 december 1967, in de versie geldig in 2013 en 2014, grenzen stelde aan de bedragen die een gepensioneerde uit een tewerkstelling als werknemer met zijn vervroegd rustpensioen mocht cumuleren, te weten 7.570 euro in 2013 en 7.718 euro in 2014;
- dat § 6 van deze bepaling in een schorsing van de betaling van het rustpensioen voorzag in geval van overschrijding van die grenzen met 25 %;
- dat één en ander volgens § 4 niet gold voor pensioengerechtigden die 65 jaar oud waren en een loopbaan van 42 jaar bewezen;
- dat deze regeling vanaf 1 januari 2015 werd versoepeld, inzonderheid door geen inkomstengrenzen meer op te leggen wanneer een loopbaan van 45 jaar werd bewezen;
- dat het beroepsinkomen van de geïntimeerde in 2013 en 2014 de grenzen met meer dan 25 % had overschreden;
- dat de vraag rees of de geïntimeerde niet werd gediscrimineerd doordat gepensioneerden die wél 65 jaar oud waren en 45 of zelfs slechts maar 42 loopbaanjaren konden bewijzen, geen beperking dienden te ondergaan;
- dat zulks moest bekeken worden van uit het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en van uit de bepalingen van de discriminatiewet van 10 mei 2007;
- dat de rechter hoe dan ook maar over een marginaal toetsingsrecht beschikte;
- dat de reglementaire bepalingen een direct onderscheid inzake leeftijd maakten;
- dat dit een objectief criterium was;
- dat de vraag rees of dit onderscheid redelijk gerechtvaardigd was en of er “redelijkerwijze” geen alternatieven waren om het vooropgestelde doel te bereiken, nl. de werknemers niet aanmoedigen om vervroegd pensioen te nemen om vervolgens onbeperkt te gaan bijverdienen;
- dat de partijen echter meer informatie dienden te geven alvorens over een eventuele discriminatie kon worden geoordeeld.

Bij eindvonnissen, op 21 december 2016 op tegenspraak gewezen door kamer R 6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Roeselare, werd de hoofdvordering gegrond verklaard. De beslissing van de appellant van 16 juni 2015 (“kennisgeving van een schuld”) en de bijlagen daarbij werd vernietigd. De tegenvordering werd ongegrond verklaard. De appellant werd tot de betaling van de gerechtskosten veroordeeld.

De eerste rechter oordeelde inzonderheid:

- dat niet was aangetoond dat het onderscheid op grond van leeftijd redelijkerwijze gerechtvaardigd was of, in de bewoordingen van de Discriminatiewet, “passend en noodzakelijk” om het nagestreefde doel te bereiken;
- dat dit in de reglementering gemaakte onderscheid onwettig was zodat ook de erop gesteunde beslissing onwettig was;
- dat de hoofdvordering gegrond was en de tegenvordering ongegrond.

3. De procedure in hoger beroep

In zijn akte van hoger beroep vordert de appelland dat het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou bevonden worden, dat het bestreden vonnis zou vernietigd worden en dat het arbeidshof, opnieuw wijzende, de hoofdvordering ongegrond zou verklaren, de bestreden beslissing zou bevestigen en de tegenvordering gegrond zou verklaren.

De appelland wordt gehoord in de uiteenzetting van zijn middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 23 juni 2017. De geïntimeerde verschijnt niet ter zitting en de appelland vordert dat een arrest op tegenspraak zou worden gewezen.

4. De grieven van het hoger beroep

De appelland acht zich gegriefd door het bestreden vonnis. Hij houdt inzonderheid voor:

- dat het in 2013 en 2014 bestaande reglementaire onderscheid naargelang van de leeftijd van de gepensioneerde geenszins on(grond)wettig was;
- dat het feit dat de criteria vanaf 2015 werden veranderd, niet betekent dat de vroeger bestaande regeling een dergelijke nietigheid aan het licht brengt;
- dat de wetgever het recht heeft om het nemen van een vervroegd rustpensioen te ontmoedigen;
- dat een koninklijk besluit een onderscheid mag maken op grond van een objectief criterium, mits het redelijk verantwoord is;
- dat dit het geval is met de leeftijdsgrens van 65 jaar.

5. Bespreking

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

Over de draagwijdte van de relevante bepalingen in artikel 64 van het KB van 21 december 1967 tot uitvoering van de Pensioenwet Werknemers, zoals toepasselijk in 2013 en 2014, is er geen enkele betwisting. Evenmin is er onenigheid over de vraag in welke mate het beroepsinkomen van de geïntimeerde in die jaren de inkomstengrens heeft overschreden.

Gelet op artikel 11, § 1 van de Discriminatiewet van 10 mei 2007 kunnen de voornoemde bepalingen niet leiden tot het vaststellen van een discriminatie die deze wet verbiedt, doch moeten zij ook volgens § 2 van deze bepaling natuurlijk wel in overeenstemming zijn met het grondwettelijk gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Een verschillende behandeling van de geïntimeerde in de periode tot en met 31 december 2014 enerzijds en vanaf 1 januari 2015 anderzijds kan geen ongelijke behandeling meebrengen die als discriminatoir kan worden bestempeld. De mogelijke toepassing van het grondwettelijk gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel is immers beperkt tot regelingen die op eenzelfde tijdstip toepasselijk zijn (zie Arbitragehof nr. 120/99, 10 november 1999, *JTT* 2001, 57; M. DE VOS, “Het Arbitragehof en het arbeidsrecht”, in M. RIGAUX en P. HUMBLET (eds.), *Actuele problemen van het arbeidsrecht*. 6, Antwerpen, Intersentia, 2001, (39) 53, nr. 10; M. POPELIER, *Procederen voor het Grondwettelijk Hof*, Antwerpen, Intersentia, 2008, 104, nr. 210).

De eerste rechter die in zijn tussenvonnis zelf zegde slechts over een marginaal toetsingsrecht te beschikken en niet over de opportuniteit van een reglement te mogen oordelen, gaat, zoals het openbaar ministerie in zijn geschreven advies opmerkt, “toch wel erg ver in het betreden van het beleidsdomein van de overheid”.

Het arbeidshof vindt geen enkele vorm van discriminatie in de onderscheiden behandeling van gepensioneerden van 65 jaar, die de wettelijke pensioenleeftijd hebben bereikt en al dan niet een volledige loopbaan bewijzen, enerzijds, en vervroegd gepensioneerden, zoals de geïntimeerde, met een volledige loopbaan, anderzijds.

Vooreerst kan de wetgever een verplichte pensioenleeftijd opleggen. Het is even legitiem het nemen van een vervroegd pensioen te willen ontmoedigen, onder meer door het beperken van het inkomen dat vervroegd gepensioneerden met hun pensioen mogen cumuleren. Personen die de wettelijke pensioenleeftijd hebben bereikt en vervroegd gepensioneerden bevinden zich niet in een gelijkaardige situatie. De beperkende maatregel ten overstaan van vervroegd gepensioneerden staat ook in verhouding tot het nagestreefde doel. De reglementering behandelt ten slotte ook alle vervroegd gepensioneerden op dezelfde wijze.

De eerste rechter heeft ten onrechte geweigerd de reglementaire bepalingen toe te passen op grond van artikel 159 G.W..

De hoofdvordering is ongegrond.

De tegenvordering is gegrond.

Het hoger beroep is gegrond.

* * *

**HET ARBEIDSHOF,
Gelet op de bovenstaande gronden**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24 van die wet.

Gelet op het eensluidende schriftelijke advies van het openbaar ministerie, uitgebracht door advocaat-generaal Peter Waterschoot en ter griffie neergelegd op 8 augustus 2017.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende.

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt het op tegenspraak gewezen eindvonnis van kamer R6 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Roeselare, d.d. 21 december 2016 (A.R. nr. 15/1221/A), behalve waar het de appelland in de gerechtskosten verwijst.

Opnieuw wijzende,

Verklaart de hoofdvordering ongegrond.

Bevestigt de beslissing van de appelland van 16 juni 2015 in al zijn onderdelen.

Verklaart de tegenvordering gegrond.

Veroordeelt de geïntimeerde om aan de appelland te betalen de som van 33.755, 18 euro (DRIEENDERTIGDUIZEND ZEVENHONDERD VIJFENVIJFTIG EURO ACHTTIEN CENT), men dien verstande dat dit bedrag dient te worden verminderd met de op het rustpensioen reeds verrichte afhoudingen.

Veroordeelt de appelland overeenkomstig artikel 1017, tweede lid Ger. W. tot het betalen van de kosten van de procedure in hoger beroep, niet te begroten bij gebrek aan omstandige opgave.

Aldus gewezen door de vijfde kamer van het arbeidshof Gent, zetelend te Brugge, samengesteld uit Jan Herman, kamervoorzitter in het arbeidshof, voorzitter, Danny Meseure, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Piet Decavele, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider, en in openbare terechtzitting van vrijdag zevenentwintig oktober tweeduizend en zeventien uitgesproken door voorzitter Jan Herman, bijgestaan door Hendrik Van Schuerbeek, griffier.

H. Van Schuerbeek - P. Decavele - D. Meseure - J. Herman.

┌ PAGE 01-00000959607-0006-0006-01-01-4 ┐

